

Mei

Bladerend in Jac. P. Thijsses *Het vogeljaar* stuit ik op iets merkwaardigs. In het jaaroverzicht waar het boek mee afsluit, ontbreekt de maand mei. Zegge en schrijve één bladzij draagt het opschrift 'april-mei', ten bewijze dat ook voor de stichter van onze Hof de kalender toch heus twaalf maanden omvatte, en hier en daar vinden we een terloopse vermelding van de 'Meimaand'. Wat is hier aan de hand?

Misschien is de verklaring gelegen in de volgende opmerking uit *Het wandelboekje*, het charmante zakboekje met de ronde hoeken dat Thijssse samen met de grote Eli Heimans schreef en dat ons nu, ruim een eeuw nadat het verscheen, een bijkans sprookjesachtig beeld schetst van de natuurlijke rijkdommen en schoonheid van ons land rond 1900.

De Kalender-Mei is in ons land niet altijd 'de lieve Mei', en 'maakt' ook niet 'ieder blij', maar stelt er velen teleur (...). De echte Mei, de natuur-Mei, de beroemde bloem- en vogel- en vlindermaand van West-Europa, komt soms pas in Juni of is er in April al geweest; ook wel verdeelt ze zich over alle drie kalendermaanden April-Mei-Juni.

Aha, de typische meimaand, droombeeld van biologen en dichters en al degenen die uitzien naar het moment dat ook bij henzelf de vitaliteit weer door de aderen bruist, Schuberts 'schöne Monat Mai', dat is een bedenkssel, een ideaal! 'Een nieuwe lente en een nieuw geluid', desnoods tegen beter weten in. Hier stuiten we dus op de bedrieglijkheid van het voorjaar, die mensen melancholiek kan stemmen. Koekoek!

Hoe het zij, ons bloed gaat bruisen op een mooie meidag. Niet zozeer om die ene plant of die bijzondere vogel, maar vanwege de mateloze rijkdom van het seizoen. Een hoorn van overvloed wordt over ons uitgestort en we weten niet waar we moeten beginnen.

De stinsenplanten zijn nu grotendeels uitgebloeid, maar wat een weelde aan nieuwe bloemen dient zich aan! Zelf houd ik erg van Look-zonder-look, in al zijn eenvoud een voorbeeld van stoere elegantie, een plant met prachtig blad. En bekijk de bescheiden grassen eens, die gaan nu ook bloeien, zo sierlijk. Langs de vijver vindt u de Gele Lis. De vlinders nemen snel in aantal toe. Ik zie elk jaar uit naar het Icarusblauwtje, even mooi als zijn naam.

Dan de vogels: sommige al druk in de weer met de zorg voor hun jongen, andere op het nest, weer andere nog volop zingend. Nu het voorjaar vordert, zijn ze vanwege het gebladerte minder goed zichtbaar dan eerst, maar richt uw blik dan ook daar maar eens op, op die onwaarschijnlijke zee van lover met zijn vormenrijkdom en zijn 'tweehonderd soorten groen' (zoals de mooie tentoonstelling van botanische tekeningen heet die u nog tot 12 mei in Teyler's Museum kunt gaan zien).

Ach, de meimaand, ons bruisende bloed en dat vleugje weemoed, het gevoel te herleven zoals de bomen lijken te doen. Philip Larkin begint zijn gedicht 'The Trees' als volgt:

*The trees are coming into leaf
Like something almost being said;
The recent buds relax and spread,
Their greenness is a kind of grief.*

Hij weet wel dat een wedergeboorte slechts een schone droom is en toch eindigt hij met hoopvolle regels, waarin we de volle bladerkronen horen ruisen:

*Last year is dead, they seem to say,
Begin afresh, afresh, afresh.*

Rob van Dam

